

Arrest

**nr. 150 505 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamemorie.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KANNAS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2014 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner van een Belgische onderdaan.

Op 21 januari 2015 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de aanvraag middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 januari 2015 en is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.09.2014 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voornaam: S(...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 01.08.1977

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- simulatie van de belastingberekening van de Belgische referentiepersoon. Dit document is geen officieel, definitief aanslagbiljet, en wordt bijgevolg beschouwd als verklaring op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 14.02.2014 waaruit blijkt dat zij met ingang van 31.12.2013 een inkomens- vervangende tegemoetkoming van €13.084,40 en een jaarlijkse integratietegemoetkoming van € 3.914,52 (op jaarbasis) ontvangt. Dit komt neer op een maandelijks bedrag van €1090,36 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en €326,21 (integratietegemoetkoming). Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt immers specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt bijgevolg dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Tevens legt betrokkene documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen (inschrijvingsbewijs VDAB, sollicitaties, inschrijving opleiding). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI, afgeleverd op basis van de huidige aanvraag gezinshereniging, dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft tijdig een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad bijgevolg uitspraak op basis van de syntheseseminarie.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert een schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de syntheseseminarie wordt het middel als volgt onderbouwd:

"Het artikel 42 §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen "bedoeld in art. 40bis , § 4 2e lid en in art. 40ter, 2e lid niet voldaan is, dient de minister of "zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die "vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig "hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare "overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en "inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de "vreemdeling en door elke Belgische overheid"

De simpele verwijzing door de verweerder naar vermeend onvoldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen volstaat dan ook onmogelijk ter beoordeling en vervolgens afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging. Als er dan nog wel degelijk een referentiebedrag mag worden weerhouden dan mag dit geen echt "minimuminkomen" zijn waaronder geen gezinshereniging kan worden toegelaten zonder dat daadwerkelijk wordt onderzocht wat de individuele financiële situatie van de betrokkene(n) is.

Zo weze verwezen naar het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet dat luidt als volgt :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, "moet deze bevoegdheid (om een inkomstenvoorwaarde op te leggen) bovendien als volgt "worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, "maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen "gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van "iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn op grond "waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."
(HvJ C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, blz. 1-01839).

In dezelfde zin oordeelde de Belgische Raad van State in haar advies van 9 april 2011 omtrent de nieuwe en strengere criteria inzake het criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen onverbloemd "zulk een probleem doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie".

De Raad van State stelt in het punt 48 van haar advies :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, "moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een "bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen "kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige "concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in "artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

*“De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling “automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en “voldoende bestaansmiddelen beschikt, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat “kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag “staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het “mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te “bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.
(RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)*

Dit behoeften onderzoek is nu net voorgeschreven in art. 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Maar evenzeer is in casu duidelijk dat de verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoeftenonderzoek gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens heeft doorgevoerd.

Het is aan de Minister of zijn gemachtigde om dit behoeftenonderzoek te voeren en overlegging te vragen van de documenten nodig voor deze analyse hetzij aan de aanvrager van gezinshereniging, hetzij aan de overheden.

Aan de verzoeker werd nooit gevraagd om in dit verband stukken omtrent de individuele situatie van het gezin voor te brengen, integendeel werden de documenten in verband met zijn persoonlijke financiële situatie uitdrukkelijk terzijde geschoven waar volgens de verweerder enkel rekening kon worden gehouden met de situatie van de Belg dewelke men vervoegd. Men stelt de afwezigheid vast van elke actie van zijde van de verweerder met het oog op een concrete behoeftenanalyse.

Was dit wel gebeurd dan zou de verweerder hebben vastgesteld dat de verzoeker en zijn Belgische partner niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien, jazelfs om nog overschot op de spaarrekening te kunnen zetten, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Men kan slechts besluiten dat de verweerder kennelijk geen behoeftenanalyse heeft gemaakt gesteund op de concrete individuele feiten in het beschouwde geval waar er geen rekening wordt gehouden niet alleen met de groeiende spaarrekening van de Belgische partner (bijlage 3 bij het verzoekschrift), evenmin met de huishuutoelage (bijlage 4 bij het verzoekschrift), sociaal tarief voor gas en elektriciteit (bijlage 5 bij het verzoekschrift) enz. De beweerde behoeftenanalyse beperkt zich tot verwijzing naar algemene (statistische) gegevens zoals de “armoederisicogrens”. Immers is er niets wat erop wijst dat concrete feitelijke omstandigheden zoals hoger vermeld bij de behoeftenanalyse werden betrokken welintegendeel want het valt niet te rijmen dat er onvoldoende bestaansmiddelen zouden zijn met regelmatig groeiende spaargelden.

Onmiskenbaar heeft de verwerende partij onzorgvuldig geoordeeld, geen rekening houdend met de eigen behoeften van de persoon die vervoegd wordt waar zij anders zou hebben vastgesteld dat er zich zelfs een overschot voordoet aan bestaansmiddelen welke regelmatig op spaarrekening worden gestort van de partner van de verzoekende partij.

Een simpele verwijzing naar algemene (statistische) gegevens zoals de armoederisicogrens voor een koppel die 1500 euro zou bedragen en naar op geen enkele wijze begrootte of gepreciseerde “maandelijkse vaste kosten, variabele kosten van het dagelijkse leven en de kosten nodig om te leven” kan niet aanzien worden als de wettelijk verplichte behoeftenanalyse die door de overheid moet gemaakt worden teneinde rechtsgeldig te kunnen beslissen tot het afwijzen van een verzoek om gezinshereniging op basis van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het onderdeel van de poging tot motivering van de weigeringsbeslissing waar verwezen wordt naar een behoeftenanalyse die zou leiden tot de vaststelling dat zowel de betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk is een loutere stijlclausule niet gebaseerd op enig individueel onderzoek en kan zonder meer worden ingeschreven in elke weigeringsbeslissing zodra het referentie minimuminkomen niet wordt bereikt wat flagrant strijdig is met de voornoemde rechtspraak welke duidelijk stelt dat verzoeken tot gezinshereniging zeker op dat vlak een individueel onderzoek moeten krijgen wat meer voorstelt dan het enkel bij de beslissing opsommen van een aantal soorten naar bedrag niet gepreciseerde kosten die dus niet het resultaat kunnen zijn van een daadwerkelijk gevoerd onderzoek.

De verzoeker verwijst tot slot in dit verband nog naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 126.121 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 145040/II

De verwijzing naar het arrest nr. 135.154 van 17 december 2014 zoals voorzien bij de nota van de verwerende partij is niet dienend nu uit het citaat alleen al blijkt dat in de beschouwde casus alleszins rekening werd gehouden met een begrootte daadwerkelijk in het individuele geval betaalde huishuur dewelke bijna de helft zou belopen van de aangetoonde inkomsten. Integendeel toont dit arrest aan dat er inderdaad een concrete en individuele behoeftenanalyse moet gedaan worden door de verwerende partij wat niet is geschied in onderhavig geval.

Tot slot wenst de verzoeker nog te verwijzen naar het recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde arrest 137.026 van 23.01.2015 waaruit volgend citaat wordt gelicht :

“Wanneer de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet is voldaan, dan is de gemachtigde in dat geval, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, verplicht om in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

“De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissingen werd verzocht om bijkomende inlichtingen/bewijsstukken te verschaffen omtrent hun persoonlijke situatie, teneinde vast te stellen welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

“De gemachtigde is derhalve niet overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, met name een beoordeling van hun eigen behoeften. De Raad wijst erop dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen die nodig zijn om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn in een individueel geval wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen niet als voldoende stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd.

“De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

“Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak.

Het middel dient derhalve als gegrond te worden weerhouden.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden beslissing van toepassing zijn.

In casu vergt het onderzoek aangaande de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]”

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde,. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde in de voorliggende zaak geen daadwerkelijk en concreet onderzoek heeft doorgevoerd in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat een simpele verwijzing naar algemene (statistische) gegevens zoals de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro zou bedragen en naar op geen enkele wijze begrootte of gepreciseerde *“maandelijkse vaste kosten, variabele kosten van het op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overhedendagdagelijkse leven”* niet volstaat teneinde te kunnen besluiten tot de weigering van de gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoeker geeft tevens aan dat de gemachtigde ter zake slechts een stijlformule hanteert die zonder meer in elke weigeringsbeslissing kan worden ingeschreven van zodra het referentiebedrag niet wordt bereikt, en herhaalt dat het oordeel van de gemachtigde niet is gebaseerd op enig individueel onderzoek. De Raad kan de verzoeker hierin volgen.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de armoederisicogrens voor een koppel 1500 euro bedraagt en dat het in aanmerking genomen inkomen van de Belgische referentiepersoon (*in casu* een maandelijks recurrent inkomen van 1.090,36 euro, zo blijkt uit de samenlezing van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing) hieronder ligt. De gemachtigde stelt verder dat dit inkomen *“rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven”* veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel de Belgische referentiepersoon en de verzoeker te garanderen, zodat zij beiden het risico lopen om ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Hetgeen zodoende in de bestreden beslissing wordt naar voor geschoven als een *“behoefteanalyse”*, kan echter niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* wordt bepaald

“welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde beperkt zich tot geheel abstracte noties en vage termen, met name “de maandelijkse vaste kosten” en “de variabele kosten van het dagelijkse leven”, zonder dat uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de verzoekers dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand.

De gehele overweging “Uit de voorgelegde bewijzen blijkt bijgevolg dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier onder ligt, en rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.” betreft, zoals de verzoeker het pertinent opmerkt, een loutere stijlformule nu hieraan geen enkel concreet onderzoek ten grondslag ligt.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat “de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Waar *in casu* wordt verwezen naar de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro bedraagt, wijst de Raad er op dat het bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag van honderdtwintig procent van het leefloon lager ligt dan 1500 euro. De overwegingen aangaande de armoederisicogrens voor een koppel kunnen dan ook in alle gevallen waarbij niet voldaan is aan het genoemde referentiebedrag worden gehanteerd. Een dergelijke toetsing aan een bedrag dat nog hoger ligt dan het bedrag dat wettelijk wordt aanzien als “toereikende bestaansmiddelen” die de gezinshereniging toelaten, is dan ook manifest in strijd met de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zij gaat volledig in tegen de wil van de wetgever, zoals geduid door het Grondwettelijk Hof.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie c.q. Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De Raad meent dan ook dat een loutere toetsing in abstracto aan een armoederisicogrens die hoger ligt dan het wettelijk referentiebedrag van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet volstaat. Nu de verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de verweerder toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen. De verzoeker stipt terecht aan dat bij het maken van de behoeftenanalyse de gemachtigde onder andere rekening had kunnen houden met de huurtoelage en het sociaal tarief voor

gas en elektriciteit die zijn partner geniet. De elementen die de verzoeker thans heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift, die door de Raad als annulatierechter echter niet inhoudelijk kunnen worden beoordeeld nu hij niet geplaatsd is om in de plaats van de bevoegde overheid een concrete behoefteanalyse te maken, had hij aan de gemachtigde kunnen voorleggen indien deze zich niet tot een abstracte en onzorgvuldige behoefteanalyse had beperkt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan de verzoeker om in de plaats van de verweerder een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Het maken van een behoefteanalyse is immers een verplichting die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de gemachtigde ligt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, wordt dan ook aangenomen.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen en doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. De verzoeker merkt overigens terecht op dat de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 135.154 van 17 december 2014 niet dienstig is, nu aan dit arrest in tegenstelling tot in de onderhavige geval een beslissing ten grondslag ligt waarin wel degelijk een concrete en individuele behoefteanalyse wordt doorgevoerd (er wordt onder meer op gewezen dat de huurlasten van 550 euro reeds nagenoeg de helft van het inkomen bedragen).

Het enige middel is gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE